

Louis Aragon

ΤΟ ΜΟΥΝΙ ΤΗΣ ΙΡΕΝ

Μετάφραση
ΙΩΑΝΝΑ ΑΒΡΑΜΙΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ
ΑΘΗΝΑ 2019

Σύμβουλος έκδοσης: Αλέξης Πφάου

Τίτλος πρωτοτύπου:

Le Con d'Irène

© Editions Gallimard 1986 et 1997

Η έκδοση αυτού του βιβλίου έγινε με την υποστήριξη του προγράμματος επιχορήγησης εκδόσεων του Γαλλικού Ινστιτούτου. / Cet ouvrage a bénéficié du soutien des Programmes d'aide à la publication de l'Institut français.

Σ.τ.Μ.:

*Το κείμενο αυτό διδάχθηκε στους μεταπτυχιακούς φοιτητές του Γαλλικού Τμήματος του ΕΚΠΑ:
Μάνθα Ασφή, Φαίδρα Γαβουνέλη, Ειρηναίο Καινουργιάκη,
Μαριέττα Λούβαρη, Αθανασία Παπαπούλιου, Αθηνά Πεντίδη.
Τους ευχαριστώ!*

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας

Τυπογραφική διόρθωση: Βαρβάρα Καρζή

1η έκδοση, Νοέμβριος 2019

ISBN: 978-960-504-034-5

Για την ελληνική έκδοση:

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Ιωάννα Αβραμίδου

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

www.nefelibooks.com

Η οικτρή οικονομική μου κατάσταση που με είχε βυθίσει σε μια σχεδόν απόλυτη ένδεια και μια τρομερή ιστορία που με στοίχειωνε και που ήθελα να την ξεχάσω πιο πολύ κι από την ίδια μου τη δυστυχία με ανάγκασαν να αποδεχτώ την πρόσκληση των συγγενών μου που ζούσαν στην επαρχία. Η πόλη Κ..., όπου αποβιβάστηκα μαζί με τα φαντάσματά μου, δεν μου πρόσφερε ακριβώς τη διασκέδαση που προσδοκούσα. Δεν είμαι και τόσο φτιαγμένος για την οικογενειακή ζωή, γι' αυτό και την περιόρισα στο ελάχιστο. Με έβλεπαν τις ώρες του γεύματος. Τον υπόλοιπο χρόνο τον ανάλωνα σε περιπάτους και, ως επί το πλείστον, σε πολύωρες ονειροπολήσεις στο δωμάτιό μου, μακριά από το παράθυρο απ' όπου έβλεπα μόνον ένα θλιβερό κομμάτι του έρημου δρόμου, του παισιωμένου μ' εκείνα τα γκρίζα σπίτια που φέρουν στην πρόσοψή τους όλη την κατήφεια της ανατολικής Γαλλίας. Η πόλη έπεφτε νωρίς για ύπνο, ξυπνούσε νωρίς μόνο και

μόνο για να με ξυπνήσει με τα χτυπήματα που έκαναν τα παραθυρόφυλλά της, γιατί, μέχρι να φτάσω στο περβάζι, δεν έβλεπα πια ψυχή ζώσα στον δρόμο, εκτός από τις ορντινάτσες των κυρίων αξιωματικών του πυροβολικού που περιέφεραν τα άλογά τους με το σοβαροφανές ύφος των δούλων. Τα τρία ή τέσσερα καφενεΐα δεν άνοιγαν πριν από τις έντεκα, μέχρι τότε σου έχυναν βρομόνερα ανάμεσα στα πόδια με τη δικαιολογία ότι σφουγγάριζαν τα πατώματα, κι έπειτα σηκωνόταν η άμμος που τη δεχόσουν στα ούλα με κάποια βιαστικά παρντόν-συγγνώμη· ψωραλέα μέρη όπου τα σπασμένα καθίσματα θα ήταν στα όρια του αποδεκτού εάν δεν επικρατούσε εκείνη η απίστευτη λίγδα στα τραπέζια και η πένθιμη ατμόσφαιρα που αντανακλούσαν οι καθρέφτες τους οποίους οι μύγες είχαν μετατρέψει σε ελεεινά νύχια, ίδια με τα νύχια των σερβιτόρων. Το καλύτερο από αυτά τα μέρη διασκέδασης βρισκόταν σε μια μίζερη πλατεία, όχι και πολύ μακριά από τις στρατιωτικές εγκαταστάσεις, ένα μαγαζί με πορφυρό βελούδο και καθρέφτες με σκαλιστά πλαίσια. Ακόμα κι εκεί όμως, πολύ σύντομα ξεκουφαινόσουν από τον θόρυβο του μπιλιάρδου, γιατί από κακή μου τύχη η αίθουσα έβγαζε μια ενοχλητική ηχώ, λες και χειροκροτούσε τις κα-

ραμπόλες. Μετά από δυο επισκέψεις σε αυτήν την Εδέμ, άρχισα να αναγνωρίζω τις φιγούρες των θαμώνων, πέντε ή έξι άτομα εκ των οποίων τρεις αξιωματικοί με τις ανάξιες λόγου φιλεναδίτσες τους. Η φριχτή αλήθεια για τη ζωή των πολιτών της Κ... μου αποκαλύφθηκε πολύ γρήγορα και με τρόπο εκκωφαντικό. Η άφιξη του νέου φοροεισπράκτορα προκάλεσε συζητήσεις επί τρεις συνεχόμενες ημέρες. Έμαθα ότι η γυναίκα του τάδε καθηγητή δεν ήταν και τόσο έντιμη. Κουτσομπόλευαν τη γυναίκα κάποιου ρολογά, αλλά τίποτε δεν έδειχνε ότι όλα όσα έλεγαν ήταν αληθινά. Ενώ για τη διευθύντρια του ταχυδρομείου ψιθυριζόταν ότι είχαν δει κάποιον να μπαίνει από το παράθυρό της, δεν ήταν δα και κάνα μυστικό, μάλιστα ήξεραν και το όνομά του. Σταμάτησα να πηγαίνω στο καφενείο.

Για λίγο καιρό ακόμα, η εξοχή και τα δάση μονοπωλούσαν όλο μου τον χρόνο. Ξαφνικά όμως ένιωσα αηδία και κλειδαμπαρώθηκα στο δωμάτιό μου. Ο χρόνος που αργοκυλούσε, η φοβερή ακρίβεια των γευμάτων, η ανάγνωση όλων όσων έβρισκα στη βιβλιοθήκη του σπιτιού, καθώς και μια ανάμνηση που ανακαλούνταν στη μνήμη μου επιμόνως, με έκαναν πολύ γρήγορα να θέλω να δραπετεύσω από αυτόν τον τόπο της δυστυχίας.

Αλλά με ποιον τρόπο; Για πάντα στριφογύριζαν γύρω από μια εικόνα που με στοίχειωνε και ήθελα να τη διώξω οριστικά από το μυαλό μου. Το μόνο που είχα να προσάψω σ' αυτή τη γυναίκα, δεν είναι έτσι, ήταν ότι δεν με αγαπούσε. Ακόμα κι αν αυτή το πίστευε, ακόμα κι αν έλεγε το αντίθετο. Τέλος πάντων, ας είναι. Έμοιαζε τόσο απίστευτα με μαργαριτάρι. Εμφανισιακά. Με τη λάμψη ενός μαργαριταριού. Για να απομακρύνω αυτή την οδαλίσκη από το μυαλό μου, άρχισα να σκέφτομαι άλλες γυναίκες. Ξανάρχισα να βγαίνω, να κοιτάζω γύρω μου. Α, δεν σας λέω τίποτε. Η γαλλική επαρχία. Η ασχήμια των Γαλλίδων. Η ηλιθιότητα των σωμάτων τους, των μαλλιών τους. Βρομερά απόνερα. Τέλος πάντων.

Το πρόβλημα ήταν εκείνος ο διάβολος, η φωλή. Στην αρχή μοιάζει να μην είναι τίποτε. Δεν δίνεις σημασία. Έπειτα ο καιρός περνά. Αρχίζει να γίνεται βάρος. Σηκώνεσαι, ξανακάθεσαι. Εμένα αυτό μου προκαλεί ναυτία. Όχι ακριβώς, αλλά μετά το φαγητό, μια... πεπτική δυσφορία, μια ανάγκη να κάνω κάτι κι ας ήταν και με κόπο. Ωστόσο, έχω ήρεμη ιδιοσυγκρασία. Κανονική. Όχι πολύ έντονη. Όσο γίνεται πιο μακριά από ερωτικές επιδόσεις. Όταν το κάνω, δεν έχω πάντα διάθεση να το ξανακάνω. Πολλές φορές δεν καυλώνω. Αλλά αυτό